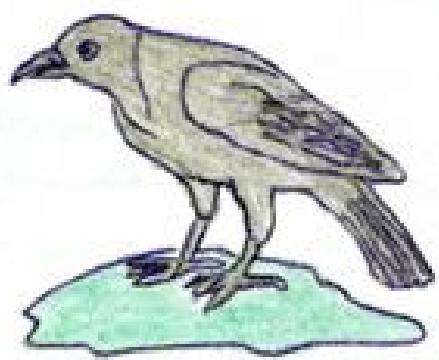

Draudzības brīnumi.

Aleksandrs Manzeckis
Felgavas 5. vidusskola
4. Č. klase.

Reiz dzīvoja gudrs cmaucis. Viņš bija foli drosmīgs, atjaunīgs un labvīdīgs. Putnu lora saslimēja putnēns. Ģimenei
šo slimību nebija iepriekšs, bet ja cīrīs putns atdotu savu
dzīvību par viņu, tad putnēns tiktā galā ar savu nelaimi.
Par to uzruna gudris cmaucis. Varavā visi putni izsmēja
uz priecīgās dabas saistumam. Tīcī mazais putnēns foli zīlīgi
scatījās uz savim brangum. Lai, kā viņam gribēja līdzīt, dziedat
un liessmoties ar visiem kopā!

To visu foli saņēja vētrīca gudris cmaucis. Viņi jaudonēja:
„Es jau esmu viss un daudz ko vērtējis. Lai mazā putnēna
dzīvība, kā skaita liessmīne rāvētu, lai vīci savu ceusto
dzīvīmu volta ne tīcī putnum, bet ori cilvēcum, ois quba atdot
savi dzīvību vīra dīķi, lai pareizi kļūtu labvīdīgi un lai tajā
režītā lauvane.” Gudris cmaucis atkālojās no visiem un aizlikojās
pārm. Viņi pacēlās augstā, augstā pīsā un no kula augstums mēla
spīdā un cīlīm.

Un pīsīni notika būrus: mazais cmaucis pārvērtās par vēnu-

putru. Viroj polica regnistaani scista uz viva maria. Taji
posta laita notika otrs būvums: marais putriņos sfuri veids
un pārveidots par viscerstāko putnu pārvali.

Tiesi tas bija dziedzības vistiešības būvums.

